

РЕШЕНИЕ

№ 1302

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7993** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. М. М. с постоянен адрес в [населено място], район О. купел, [улица], ет. 2, ап. 4, подадена чрез адв. И. М., срещу Заповед № 22-4332-002717 от 09.06.2022 г., издадена от Д. Т. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, за налагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2, буква „а“ ЗДвП - „временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на неизправността“.

Оспорващият поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Аргументите в жалбата оборват фактическото основание за налагане на ПAM, чието наличие се оспорва с твърдение за техническа изправност на процесния автомобил. Претендира се отмяна на Заповед № 22-4332-002717/09.06.2022 г., ведно с присъждане на разноски съгласно представен списък по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс.

Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена административната преписката е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по

основателността на оспорването.

Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.06.2022 г. срещу К. М. М. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 660562 за това, че на посочената дата, около 11:15 часа, в [населено място], [улица] е управлявал собствения си лек автомобил „Лексус“ с регистрационен номер В3095ВТ от [улица] с посока [улица], като при извършена полицейска проверка от младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" при СДВР било установено, че автомобилът е технически неизправен, тъй като предните странични стъкла на автомобила са допълнително затъмнени, чрез фолио, с което е ограничена видимостта през тях. В АУАН допуснатото нарушение е квалифицирано като такова по чл. 105, ал. 1 ЗДвП.

Считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2, б. „а“ ЗДвП, на 09.06.2022 г. ответникът е издал процесната Заповед № 22-4332-002717 за налагане на ПАМ – временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на неизправността.

За изясняване на фактическата обстановка в хода на съдебното производство са събрани гласни доказателствени средства. В качеството на свидетел по делото е разпитана Й. Д. М., която се е намирала в автомобила и има преки впечатления от извършената на 08.06.2022 г. полицейска проверка. Същата възпроизвежда разговора на водача с контролните органи и твърдението му, че стъклата има синкав оттенък поради фабрична UV защита. Сочи, че полицаите по никакъв начин не са измерили тонирането на стъклата. Потвърждава, че след закупуването по превозното средство не са правени никакви изменения.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, каквато длъжност изпълнява издателят на процесната Заповед №

22-4332-002717. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Същата е мотивирана с конкретни прояви, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

По отношение на материалната законосъобразност на акта:

В Заповед № 22-4332-002717, като описание на констатираното нарушение, е посочено, че в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]К. М. М. управлява собствения си лек автомобил "Лексус" с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената полицейска проверка е установено, че МПС е технически неизправно, тъй като предните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, са облепени с тъмно фолио, с което е прието, че е намалена прозрачността им в нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и е нарушено качеството им при натрошаване – парчетата на счупеното стъкло да са такива, че рискът от нараняване да е минимален - техническа неизправност на моторното превозно средство по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6 б. "в" предложение 3 от Правилни за прилагане на ЗДвП, във връзка с Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН за единни условия относно одобряване на безопасни стъкла и материали от стъкло, приложимо на основание решение 97/836/ЕО на Съвета от 27 ноември 1997 година с оглед на присъединяването на Европейската общност към Споразумението на Икономическата комисия за Европа на ООН за приемане на единни технически предписания за колесните превозни средства, оборудване и части, които могат да се монтират и/или да се използват на колесните превозни средства, и условията за взаимно признаване на одобренията, получени въз основа на тези предписания (Резервирано споразумение от 1958 година), в частност присъединяването към Правила № 1, 3, 4, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 28, 31, 34, 37, 38, 39, 43, 44, 46, 48, 58, 66, 73, 77, 79, 80, 87, 89, 90, 91, 93, 97, 98, 99 и 102 на И. на ООН, както и във връзка с Директива 2007/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 септември 2007 година за създаване на рамка за одобрение на моторните превозни средства и техните ремаркета, както и на системи, компоненти и отделни технически възли, предназначени за такива превозни средства (Рамкова директива) и по специално член 34 параграф 2 от нея и Регламент (ЕО) № 661/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно изискванията за одобрение на типа по отношение на общата безопасност на моторните превозни средства, техните ремаркета и системи, компоненти и отделни технически възли, предназначени за тях, и по специално член 14 от него.

Нормата на чл. 171 ЗДвП предвижда налагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, като в хипотезата на т. 2, б. "а" се предвижда временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неизправно. Наличието на тази законово регламентирана материалноправна предпоставка, обуславяща прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2 б. "а" ЗДвП, следва да се

установи от административния орган, който да докаже, фактите, с които правната норма свързва издаването на заповед за прилагане на ПАМ "временно спиране от движение на моторно превозно средство"

Разпоредбата на чл. 105 ЗДВП забранява ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. В ал. 2 и 3 от същата разпоредба са регламентирани следните изключения: ал. 2 ограничаване на видимостта, както и намаляване на прозрачността на стъкла, различни от челното и стъклата на предните странични врати, се допуска само при наличие на огледала за виждане назад от двете страни на автомобила и ал. 3 намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации.

В т. 4.2.1 "Безопасни стъкла, необходими за предното поле на видимост на водача" на Приложение № 21 към Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН, подточка 4.2.1.1, е предвидено, че безопасните стъкла, през които се получава предното поле на видимост на водача, определено в точка 2.18.1 от настоящото правило, трябва да имат нормална светлопропускливост, равна на поне 70 %.

В конкретния случай, от описанието на нарушението в процесната ПАМ не може да бъде установено по какъв начин е констатирано от контролните органи на СДВР намаляването на прозрачността на стъклата на управлявания от жалбоподателя автомобил и как е преценено, че намалената пропускливост е под цитираните 70 %, въпреки принципно съществуващите технически възможности такова измерване да бъде извършено в хода на административното производство. Липсата на констатации в оспорения акт относно степента на светлопропускливост на стъклата пречатства адресата на заповедта да реализира в пълен обем и пълноценно защитата си, пречатства и съда да осъществи контрол за наличието или липсата на конкретното материалноправно основание за прилагане на процесната мярка. Това не може да бъде установено от събраните в настоящото производство доказателства, нито да бъде констатирано със свидетелски показания, отразяващи субективната представа на разпитания свидетел за степента, в която стъклата са били затъмнени. В този смисъл оспорената заповед е лишена от конкретност на мотивите и възможност за проверимост на изводите на административния орган, което съставлява съществено нарушение и отменително основание.

Ето защо оспорената заповед за налагане на ПАМ следва да бъде отменена, а с оглед констатираната ѝ незаконосъобразност на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно поисканите разноски, които съдът, предвид възражението на ответника, определя в общ размер на 1 010,00 лв., от които 10,00 лв. за държавна такса и 1 000,00 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, намалено до минимума, посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 22-4332-002717 от 09.06.2022 г., издадена от Д. Т. на длъжност полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна

полия“, за налагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, буква „а“ от Закона за движението по пътищата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. М. М. с постоянен адрес в [населено място], район О. купел, [улица], ет. 2, ап. 4, разноски за производството в общ размер на 1 010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: